

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Daniely Zemanové, soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudce JUDr. Miloslava Výborného v právní věci **žalobce: Z. K.**, zast. Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2010, č. j. ZKI-O-24/167/2010/Ves, **za účasti osob zúčastněných na řízení: I) TICO-INVEST s.r.o.**, se sídlem Freyova 21, Praha 9, **II) JUDr. B. K. 2, III) Ing. M. H.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2013, č. j. 5 A 170/2010 – 104,

t a k t o:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2013, č. j. 5 A 170/2010 – 104, **se zamítá.**

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2013, č. j. 5 A 170/2010 – 104, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2010, č. j. ZKI-O-24/167/2010/Ves; tímto rozhodnutím měnícím rozhodnutí katastrálního úřadu prvního stupně žalovaný nevyhověl návrhu stěžovatele na opravu údajů v katastru nemovitostí a mimo jiné – zkráceně řečeno – stanovil, kdo bude nadále evidován jako vlastník parcely č. p. x, katastrální území Křeslice, obec Praha.

[2] Stěžovatel napadl citovaný rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností, ve které současně navrhl, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek dle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení

s § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na skutečnost, že k 1. 1. 2014 pravděpodobně nabude účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který nebude jako doposud chránit vlastnické právo skutečných vlastníků oproti kupujícím v dobré víře. Případný prodej některých nemovitostí ze strany osob zúčastněných na řízení by pro stěžovatele tudíž představoval nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám. Přiznáním odkladného účinku může vzniknout újma toliko osobě zúčastněné na řízení I), která však v předchozí době po dobu 7 let proti duplicitnímu zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí nic nenamítala.

[4] Osoba zúčastněná na řízení I) s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila nesouhlas. Uvedla, že stěžovatel dostatečným způsobem nedoložil jemu hrozící újmu nepoměrně větší, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Dále konstatovala, že tvrzení, dle kterého v předchozí době po dobu 7 let proti duplicitnímu zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí nic nenamítala, se nezakládá na pravdě; v této věci kontaktovala druhého duplicitního vlastníka (v té době paní P.) dopisem ze dne 27. 11. 2003.

[5] Nejvyšší správní soud po zvážení přednesených argumentů dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s., nejsou naplněny.

[6] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zaměřuje na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly nejen neexistenci rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, ale především nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy hrozící stěžovateli oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální; povinnost tvrdit a prokázat hrozbu újmy či alespoň nabídnout důkazy k jejímu prokázání má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést intenzitu tvrzené újmy. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze bagatelní a hypotetická. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti, neboť přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde nezbytnost odkladu převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu stejně jako kasační stížnost nemají suspenzivní účinek ze zákona; jeho přiznání soudním rozhodnutím je možné jen při restriktivním výkladu relevantních zákonných ustanovení, a to hrozilo-li by reálně riziko nereparovatelných následků; pouhé spekulativní úvahy k přiznání odkladného účinku nepostačují.

[7] Stěžovatel požadavkům vyplývajícím z břemene tvrzení a důkazního břemene nedostál. V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tvrdil pouze, že újma mu způsobená důsledky napadeného rozsudku bude nepoměrně větší než újma způsobená zúčastněné osobě odkladným účinkem, a to v souvislosti s vyšší ochranou nabyvatelů vlastnického práva v dobré víře dle nového občanského zákoníku; takový obecný odkaz na dopady nové právní úpravy je však – jak již shora naznačeno – zcela nedostačující. Tvrzená pasivita na straně osoby zúčastněné na řízení I), touto osobou navíc popíraná, nemá pro rozhodnutí o odložení vykonatelnosti stěžovaného rozsudku žádný význam.

[8] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 5. prosince 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu